

Огієнка. Кам'янець-Подільський: Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка, 2024. Вип. 14. С. 12–14.

2. Тилилим А., Бортун К. Вимоги до культури професійного мовлення під час захисту у суді. *Litteris et Artibus: Нові горизонти: збірник матеріалів Всеукраїнської наук.-практ. конф.*. Випуск IX/ за заг. ред. О.В. Тригуби. Кременець: ВЦ КОГПА ім. Тараса Шевченка, С. 32–37.

3. Українські правоохоронці вивчають скандинавську модель забезпечення публічної безпеки. URL: https://mvs.gov.ua/press-center/news/Ukrainski_pravoohoronci_vivchayut_skandinavsku_model_zabezpechennya_publichnoi_bezpeki_FOTO_108_26 (режим доступу 03.05.2025)

4. Юридична газета online. URL: <https://yur-gazeta.com/interview/sini-zhileti-yak-i-dlya-kogo-pracyue-policiya-dialogu-v-ukrayini.html> (режим доступу 03.05.2025)

5. EUAM Ukraine. URL: <https://www.euam-ukraine.eu/ua/news/new-public-order-concept-citizens-should-feel-they-can-always-count-on-the-police-3/> (режим доступу 03.05.2025)

6. Bortun, K., Chekaliuk, V., Kravchenko, O., et al., 2024. Detection of Typical Aggressive Lexical Markers through Authorisation of Publicistic Texts. *Forum for Linguistic Studies*. 6(6): 172–183. DOI: <https://doi.org/10.30564/fls.v6i6.7051>

7. Myroslava Chesakova, Karina Bortun, Viktoriia Lohvynenko, Valerii Molotai and Nataliia Tymoshyk. Enhancing Social Protection Policy for Internally Displaced Persons in the Context of War. vol.21.2023. <https://refpress.org/ref-vol21-a105/>

Поспішна Анастасія Сергіївна

здобувач ступеня вищої освіти бакалавр 307 н.г. «Право» ННПП НАВС

Науковий керівник:

Тихомиров Денис Олександрович,

професор кафедри теорії історії та філософії права, доктор юридичних наук, доцент.

ПРОБЛЕМА ІДЕНТИФІКАЦІЇ ОСОБИ ЗА СВІДЧЕННЯМИ СВІДКІВ

На сучасному етапі розвитку правоохоронних органів розкриття кримінальних правопорушень часто пов'язане з проблемою ідентифікації особи яка вчинила кримінальне правопорушення. Тому, доволі важливою складовою в розслідуванні стає спілкування з свідками які могли бачити лице правопорушника або запам'ятати якісь певні його яскраво виражені ознаки (риси) зовнішності – будь-які дані про особу отриманні в цьому спілкуванні

можуть становити змістовну частину для формування образу особи яку потрібно встановити [2].

Хоч свідчення свідків і доволі важливі в даній ситуації але потрібно розуміти, що навіть в такому випадку не можна стверджувати, що їх показання є достовірними та не є навіяними будь-ким.

Почнемо з того, що на свідчення особи може впливати нервовий стан в зв'язку з подією яка сталась, навіювання людей (навіть правоохоронців), проблеми психологічного характеру (маються на увазі психічні розлади) тощо. Отриману інформацію не слід вважати за таку, що є правдивою але й відкинути її повністю не можна.

Під час того як ми ідентифікуємо особу за ознаками зовнішності не слід задавати уточнюючих питань які можуть збити особу з думок та зруйнувати портрет правопорушника який був зафіксований в неї в голові. Тут мається на увазі не задавати питання по типу «Можливо у злочинця було овальне лице?» та все інше в подібному роді, бо це може створити в особі помилкові спогади на які особа буде орієнтуватись далі відкинувши те, що вона насправді бачила. Свідки можуть бути схильні підлаштовуватись під очікування слідства, боячись зробити помилку чи виглядати некомпетентними. Ви можете задати питання про форму обличчя але аж ніяк не називати якусь виняткову форму, свідок має самостійно зорієнтуватись, в іншому випадку це вплине на показання. Також може бути таке, що свідок почув показання іншого свідка щодо особи розшукуваного, тому потрібно їх вчасно розмежувати, щоб показання однієї особи не накладались один з одним в голові іншого свідка [1, с. 258].

Важливо також розуміти, що на показання свідка щодо ідентифікації особи може вплинути тяжкий емоційний стан в якому свідок плутається в думках і постійно змінює власні покази боцімто він згадав, що насправді в підозрюваного форма очей не така як він говорив на початку. В такому випадку рекомендується дати свідку заспокоїтись для отримання більш правдивих показань, але в такому випадку також важливо щоб ніхто не міг вплинути на думки свідка. Як я вже зазначала раніше це може вплинути на думки свідка і важливі дані щодо особи будуть втрачені.

Не слід також відкидати і такий факт який може вплинути на показання свідків - час який минув після події яка сталась: бувають випадки коли свідок може почати забувати інформацію вже через кілька годин, тому з часом показання свідка можуть ставати менш надійними[3].

Важливу роль в ідентифікації особи також відіграє суб'єктивність сприйняття свідка. Це стається на фоні того, що люди по різному сприймають події які стаються залежно від свого досвіду, емоційного стану та інших факторів. Тому свідки можуть переоцінити свою впевненість або навпаки – сумніватись в власних спогадах – навіть в тому випадку якщо їх спогади точні.

Незважаючи на те, що показання свідків можуть відігравати вирішальну роль у розшуку особи яка вчинила кримінальне правопорушення, їхня надійність часто ставиться під сумнів через психологічні, емоційні та соціальні чинники, які впливають на точність людської пам'яті, через що пошук правопорушника може дещо ускладнитися та затягнутись в подальшому.

Список використаних джерел:

1. Сачко В. І. Криміналістика: навч. посіб. / В. І. Сачко. Київ: НАВС, 2021. 258 с. Режим доступу URL:<https://elar.navs.edu.ua/server/api/core/bitstreams/3c7fca67-acd5-4e4e-97e0-39fe396c1fa5/content>, вільний. Ідентифікація особи за зовнішніми ознаками.
2. Кара Лейні та Елізабет Лофтус. Свідчення очевидців та упередження пам'яті. LibreTextsUkrayinska URL: <https://ukrayinska.libretexts.org/>
3. Криміналістична Габітологія. Криміналістика. Мультимедійний навчальний підручник. URL: <https://arm.navs.edu.ua/books/criminalistics/info/lec10.html>

Пустова Катерина Василівна

здобувач ступеня вищої освіти бакалавр 215 н.г. «Право» ННПП НАВС

Науковий керівник:

Мазур Вікторія Вікторівна, професор кафедри цивільно-правових дисциплін ННПП НАВС, кандидат юридичних наук, доцент

СПОСОБИ ПРИЙНЯТТЯ СПАДЩИНИ

Здійснення спадкового права є однією з ключових сфер цивільно-правового регулювання, яка забезпечує спадкоємцям можливість реалізувати свої майнові права після смерті спадкодавця. Центральним елементом цього процесу є волевиявлення спадкоємця – свідоме та вільне рішення особи прийняти або відмовитися від спадщини. Прийняття спадщини чи відмова від неї виступають правочинами, що мають важливе юридичне значення та тягнуть за собою низку правових наслідків. Законодавство України передбачає різні способи вираження волі спадкоємця.

За загальними принципами цивільного права особи набувають суб'єктивних цивільних прав з власної волі. Право на спадкування не є тотожним самому спадкуванню, а є правом на вступ у ті юридичні відносини, які в сукупності становлять спадкування. Прийняття спадщини – це не обов'язок спадкоємця, а його право, яке потребує певних форм його виявлення. Тобто право на спадкування виникає в день відкриття спадщини в осіб, визначених у заповіті, або на підставі закону в разі відсутності заповіту, визнання його недійсним чи не охоплення заповітом усієї спадщини. Заяву про прийняття спадщини доцільно розглядати в широкому розумінні як спосіб здійснення волевиявлення шляхом повідомлення нотаріуса про прийняття спадщини та у вузькому – як письмовий документ, оформлений у порядку, встановленому чинним законодавством. Тобто заява про прийняття спадщини в широкому розумінні – це акт прийняття спадщини як правочин, а у вузькому розумінні – матеріальна форма вираження акту прийняття спадщини. У науковій літературі також простежують поділ процесу здійснення права на спадкування на різні етапи: а) відкриття спадщини; б) прийняття спадщини; в)